

llegar el día que los escolares, los jóvenes y los hombres nos emulemos en plantar un árbol. Serían miles de árboles que crecerían ufanos bajo la mirada protectora de su plantador.

¿Hasta cuando la ciudad que alcanzó fama por su verde paisaje se resignará a ofrecer, olvidada a sus espaldas, la perspectiva de una montaña muerta, negruzca, esquelética, inválida, sin encanto? Voraces excavadoras atacaron en dos frentes, arrancándole miles de toneladas de greña, de tal forma, que ninguna operación plástica será capaz de ocultar la mutilación.

Ignoramos si es posible declarar la montaña Montsacopa de interés nacional. En tal caso, su revalorización podría culminar en una apropiada plantación de miles de árboles para cambiar aquella perspectiva negruzca y herida en un manto vegetal multicolor, protegiendo las espaldas de la ciudad. Además, actuaría de potente complejo para combatir la pululación atmosférica. Sería un lugar incomparable para los que aman la belleza y el sosiego.

Además de vestir, decorar y embellecer la montaña señera de Olot, el ingenio de los técnicos sabrá otros lugares con posibilidades de plantaciones que sustituyan con creces los plátanos enjuiciados.

Aunque siempre las posibilidades de inversión de fondos públicos són restringidas, puede pensarse en planes de visión comarcal. Tal vez sería factible fijar una franja de terreno a lo largo de ambas márgenes del Fluviá para el desarrollo natural de frondosas arboledas, de tal suerte que el hilo del líquido plateado discurriera en el centro de una vasta constelación vegetal.

Es la urgente tarea de situar el árbol en su lugar; la capital de la provincia señala la pauta. Años atrás fueron cortados todos los plátanos que estorbaban en los accesos a la ciudad. La Avenida de Jaime I aparece despejada, ancha, expedita para el continuo tráfico. No obstante, Gerona se muestra con perseverante ahinco en la conservación y revalorización de la frondosa Dehesa.

¿Qué opina la juventud que rompe lanzas cual Quijotes contra la sociedad caduca y es mensaje nuevo de esplendor olotense?

J. Ros Doménech

Comiat al Ball Pla?

Inquietuds renovadores sempre ben elogiables en les promocions de primera volada, han trencat el glaç pronunciant-se sense paliatius, adversos a un dels actes que complementen el programa de festes i oposant-se amb un NO rotund a la celebració del Ball Pla, qualificant-lo "com una de les manifestacions més arcaiques que es registren a la nostra ciutat".

Enlloc no manquen actes anacrònics més o menys atractius que tots els anys són presenciats davant la passivitat i la mirada curiosa de milers de ciutadans. Acceptable o rebutjable, bo o dolent, provocatiu o inofensiu, el Ball Pla s'emporta la conformitat, admiració i l'adhesió d'una movedíssima gentada sense que mai no hagi donat la més petita mostra de desaprovació ni de cansament. El pas evolutiu i constant de totes les estructures que ens semblen inamovibles s'afanyarà a enderrocar-les per inofensives que ens semblen si suscitaven agrors i hostilitats. El veredict del seu desmuntatge vindrà inexorable de la indiferència de la massa, "de la gent", quan n'estigui cansada i s'hagi deslliurat de l'empatx de cofoisme i badoqueria que necessita com una expansió...

El fet estrictament purità i anticlassista del NO topa, malgrat els seus impulsos renovadors, de fer bala rasa a tot el que sembla "demode", amb l'aplanament positivisme materialista que uneix o separa interessos i afectes locals aferrats al costum tradicional de les forces vives de la societat. Les magnífiques metàfores de l'admirable sermó de la muntanya—admirables teòricament—, han perdut la batalla contra els set pecats capitals que, tot abominant-los, portem arrapats a la massa de les sangs. És ben cert que no sols de pa viu l'home, però també ho és que tot es fa perquè no falti. ¿Voleu dir, amics del NO, que no és prematur reduir els ingressos del comerçiant olotí i les ingènues distraccions que sense cost de bitllet d'entrada, faciliten a milers de ciutadans i "ciutadanes", ésser espectadors d'un seguici de vestits i pentinats que llueixen un centenar de parelles modernes "dernier cri", la majoria vingudes expressament a la nostra ciutat? I a més, gran número dels que viuen tot l'any a la cleda i es sentirien defraudats no poder contemplar aqueixa frivolitat. El Ball Pla d'Olot és un "rendez vous" on s'hi aplega bona part de jovent que ha iniciat el flirt en l'oasi de les vacances i espera ansiós reveure's i rendir-se al culte suprem que consagra amb el cor tota l'emoció del fenomen etern i transcendental de l'amor. Les efusions idíl·liques, rublertes d'esperances i il·lusions, atrauen i captiven, cristal·litzant en els espectaculars concursos de bellesa, comú denominador que sovint acaba amb el SI davant l'altar. Però sense aqueix qualificatiu, la major part dels actes públics encaminats al mateix fi, s'hi assemblen com dues gotes d'aigua... I el Ball Pla n'és un. Quina és la senyoreta que no ha somiat figurar-hi?

Suprimir el luxe i l'opulència és voler fer entrar el clau per la cabota. Els concursos literaris, els concerts de càmera, els festivals esportius i lírics, les processons, les deseneres, les funcions d'òpera al Liceu i els ballets al Palau, els sopars gastronòmics per motius professionals, homenatges, concursos hípics, les revetlles artístiques a Senya Blanca, els col·loquis de la "gente bien" a l'Hall de sumptuosos hotels encoixinats, artísticament enllumenats, amb fastuoses catifes orientals, només addicta a l'adoració del vedell d'or...

Desenganyem-nos; la vanitat i la fatxenderia masculines i femenines, amb les enveges que desperten d'ençà que el món és món, són els alicients per remuntar-se a passar la maroma de les ambicions humanes i entregar-se per assolir-les al cultiu de la intel·ligència, del treball, de l'estalvi. ¿Quin ressort és que fa remoure i estimular els concursos i les competicions? Qualsevol exhibició pública que sigui un esplai distret i alegre i que "desencaparrí", serà escollit per la majoria, tant dels que s'han fet una posició com pels que no han renunciat a imitar-los. L'ensopiment i l'ascetisme, la tendència al recolliment i a la reflexió no encaixen amb el desig de les estridències, amb el brogit de les multituds, les coloraines i les pampallugues enlluernadores que ens brinden tots els programes de festes. Bona prova és la gran varietat de guirgalls que ens posen a l'abast i la gairebé unanimitat en que es belluga un públic heterogeni al voltant dels festivals tauròfils. Torturar una bèstia, matant-la a punxades, enganyant-la amb un drap vermell, sense que pugui fugir del rodal, i sacrificar-hi cavalls, és a Espanya "fiesta nacional", sancionada rigorosament a Europa. Però és un espectacle que distreu i enardeix, donant dret a la cridòria.

Hem d'esperar que l'actuació del sector del nostre jovent iniciador del categòric NO AL BALL PLA, donarà proves del seu dinamisme i que no li mancaran temes més transcendents que afectin i interessin la cultura, el benestar i el progrés de la ciutat.

Xavier PIERA